

Eesti Ma tallo-rahwale
ue rubbide-pannemisfe pärrast.

Armsad wennad! kuulge mind, ma tahhan teiega kõnneleda. Üks waene õnneto isä tahhab teile omma hädda kaebada. Olgo mo õnnetus teile kõhutamisfeks ja wõtge ennam mõistlikkud olla, kui minna ollin.

Oh, minna ollin üks õnnistud isä, mul ollid kuus lapsed, nelli pojad ja kaks tüttard; keik ollid terwed ja tuggewad, nenda, et mul neid nähhes rõõm oli. Subba need kaks wannemad poisid woisid mulle tõ kallal abbiks olla ja se wannem tüttar oli emmale abbiks, need nooremad kääsid esojattega tarjos, ja minna sain nähha, et lapsed Jummal and on, ja et Jummal nende läbbi mo maiaipiddomist õnnistas.

Nähd ollen minna waene ilma lapsita, otses kui mahhajatud aino üks siin mailmas, sest need

sured

sured rubbid on keik mo kuus lapsed minnust äw rawõtnud, ja Jummal õnnistaminne on minnust lahkunud. Ma pean wõdrast perret toitma ja katma, pean tödd tehhes waewa näggema ja ei tea kenne pärrast. Se emma nuttab allati, ja kääsid minno kääst ommad lapsed, kes, Jummal parret! minno sã läbbi surma kätte said. Mo häddame tunnistus kaebab mo peäle Jummal ees, et ma laste mõrõsufaks sanud; sest ma ollin tigge ja pannin wõsto need asjad perelida, mis läbbi nemmad ollid wõind sest wõste surmast peästetud sada. Selle pärrast ei olle mulle päwa eggadse rahho. Oh, ma ollen üks õnneto mees!

Mo moisa herra ütles mulle kãl kõmmekorda: Mart lasse omma lastele need ued rubbid panna, sest ei surre ükski innimenne, ja nemmad ei sa siis tal mitte neid pahhaid furi rubbid. Sel sammal wiisil oli ka praua mo naesele ütlenud, ning sedda nou andis meile ka meie kõggudusse õpetaja, ja panni sedda diete meie hingele peäle, kui paljo rasket kõstmist meile ükskord sepärrast pididi olles ma kui meie mitte digel wiisil ei katsu omma laste ellomist hoida; agga, Jummal parreak! mo ollin kurt temma hea nou wõsto,

Moisa